

vencev« ljudskega znanja (če izvzamemo medicino) sploh ni upoštevalo. Zato je avtorica pač črpala podatke o nas iz stare literature, kjer smo celo še »Krajincy« (gl. str. 48 — po Kolbergu); edino citirano delo slovenskega avtorja je Miklavčev spis v Ludu 8, 1902. Langovo gradivo iz Samobora v ZbNZO XIX, 1914, namreč ni slovensko, pa bo treba v tem smislu tudi popraviti citate na str. 70 in 73, kjer so »slovenska« (beri: hrvaška) imena zraven tega pomotoma dana v akuzativu (danicu zvezdu in večernu zvezdu).

V metodološkem pogledu delu Marije Gładyszowe ni kaj očitati. Kar si je zastavila, je dosledno izpeljala. Za to delo Poljakom lahko le zavidamo. Za etnologa pa bi bila nadvse pomembna tudi druga stopnja raziskavanj v zvezi z ljudsko astronomijo: krog bajnih, kozmoloških, verskih, pesniških in podobnih predstav. V ta svet je avtorica Wiedze ludowe o gwiazdach večkrat posegla, ampak samo mimogrede. Tipično za preprosto ljudstvo in posebej mikavno za etnologa pa je ravno to, kako se pozitivno znanje prepleta s praznoverjem in podobnimi kompleksi.

Milko Matičetov

Giuseppe Vidossi, Saggi e scritti minori di folklore. Prefazione a cura di Paolo Toschi. Bottega d'Erasmus, Torino 1960. XXXVIII + 542 str., v. 8°.

Italijanski etnografi so ob osemdesetletnici rojstva počastili G. Vidossija s tem, da so zbrali in izdali v knjigi del njegovih »raztresenih udov«. Izmed 447 prispevkov, kolikor jih navaja bibliografija (1899—1959), je tu ponatisnjenih 73. G. Vidossi ali Vidossich (tako se je podpisoval do leta 1932), doma iz Kopra, je izšel iz avstrijske filološke šole. Zanimanje — ki ga je pokazal že kot mlad suplent v Trstu (kjer je drugoval z našim Ivanom Merharjem) — za jezikoslovna, literarno-zgodovinska in etnografska vprašanja pri njem ni popustilo do danes. Ker so mu v enaki meri odprti znanstveni dosežki germanskega in romanskega sveta, je svojim rojakom, strokovnim tovarišem in učencem že nad pol stoletja posrednik med dvema kulturnima območjema. Pred tretjim — slovanskim — svetom se ni zapiral, vendar mu je zaradi jezikovnih težav ostal, žal, samo priprta knjiga. Direktno poznavanje slovanske literature bi bilo lahko močno v prid zlasti tistim njegovim prispevkom, kjer razpravlja o vzhodnoalpskih in istrskih vprašanjih.

Del, ki so zbrana v obsežni knjigi, seveda ne moremo niti navesti, kaj šele da bi jih ocenjevali. Zraven tega so bili nekateri prispevki že ocenjeni (prim. SE 6—7, 359), o drugih, n. pr. o Atili v Istri (19) sta pisala Matičetov (1949 v *Ce fastu*) in Bošković-Stullijeva (1959 v »Istarskih narodnih pričah«; ocena te knjige bo sledila v prihodnjem letniku). Tokrat pač lahko le izrazimo zadovoljstvo, da imamo pri roki stvari, ki so nam bile toliko kot nedosegljive. Izmed pomembnejših naj samo omenimo razpravo o furlanski navadi »lis cidulis« (str. 91); dalje *Le norme areali ed il folklore* (148), *Geografia linguistica e demologica* (394), *Nuovi orientamenti nello studio delle tradizioni popolari* (194); nazadnje se še zmerom lahko zgledujemo ob spisu *Appunti sulle denominazioni dei pani e dolci caserecci in Italia* (294).

Pa naj bo dovolj, saj ni lepo stikati samo za rozinami. Kdor bo sam ugriznil v »kruh«, ki ga je Vidossi napekel v šestdesetih letih, mu ne bo žal.

Milko Matičetov